

E21f 15/04

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 9331.

Władysław Jankowski
(Dąbrowa Górnicza, Polska).Kl. 5 d 13.
5d 15/04**Sposób budowy tamy, stosowanej przy zamulaniu wyrobisk.**

Zgłoszono 12 listopada 1927 r.

Udzielono 14 września 1928 r.

W celu zmniejszenia kosztów robocizny, materiału i ułatwienia rozbierania tam zamułkowych buduje się je w sposób następujący.

Stemple 1, 1', szkieletu tamy rozstawia się szeroko (przynajmniej o dwa metry jeden od drugiego). Stemple mogą być drewniane, albo żelazne rurowe składane. Szkielet tamy przytrzymywany jest przez ściągacze 3, 4, 5 ze starych linek żelaznych. Ściągacze opasują słupy szkieletu poprzedniej tamy 2, albo stemple zwykłego budynku, są jednak nie krótsze, niż wysokość przestrzeni otamowanej. Ściągacze można wykonać z kawałków linki związanej na węzeł i skręconej 4, albo z takiej samej linki zaopatrzonej w ściągacze gwintowane 3, 5, zawieszane w ten sposób, żeby gwinty ściągające znalazły się blisko

stempli tamy 1, 1' tak, aby łatwo można było je rozkręcić i wyciągnąć z piasku. Ściągacze zwykłe można pozostawiać w piasku. O ile słupy szkieletu są dobrze osadzone w gniazdku, wykopanym w kamieniu spodkowym, to wystarczy w zupełności tylko jeden ściągacz pod stropem 5. Przy niższych tamach można się obejść bez ściągaczy zupełnie.

Szkielet tamy od góry do dołu pokrywa się tarczami z desek albo z cienkiej blachy 1 mm grubości, których długość równa się rozstawieniu słupów szkieletu, t. j. około 2 m, i szerokość około 1 m lub więcej, stosownie do wysokości pokładu zamulanego. Tarcze blaszane obramowane są naokoło płaskim żelazem, obramowanie wzmacnia i ułatwia łączenie tarcz. Aby ułatwić złączenie blach, płaskie żelazo ob-

ramowania posiada wnitowane palce żelazne 6, 7, zaopatrzone w prostokątne otwory, w które przetyka się kliny (kliny w celu ochrony od zgubienia przytwierdza się na łańcuszkach do tarcz). Tarcze drewniane można łączyć w styk podwójnymi zatyczkami-klamrami. Szerokość rozstawienia palców złączonych zależy od wielkości tarcz, średnio co pół metra. Gdyby pomiędzy tarczami pokazały się szczeliny, to zatyka się je paskami płótna, albo listewkami drewnianymi. Tarcze złączane pomiędzy sobą przytwierdzone są do słupów szkieletu zapomocą pałaków 8 z grubego okrągłego żelaza, obejmujących słupy, końce pałaków przepuszcza się przez otwór w rogu tarczy; tarcze, nadziane naróżnikiem na koniec pałaka, zamocowane są zatyczką w kształcie klina, przepuszczoną przez koniec pałaka zaopatrzonego w odpowiedni otwór albo też przyśrubowane nakrętką. Przy tarczach zawieszanych w styk koniec pałaka przepuszcza się przez róg jednej tylko tarczy, a inne są przytwierdzone do niej nakładką z blachy i klamrami z zatyczkami w kształcie klina. Pierwsze pałaki od dołu można u-

sunąć i zastąpić je deską 9 około 50 mm grubą, przybitą do słupów. Obramowanie tarcz można uprościć i dać z dwóch tylko stron tam, gdzie są wnitowane palce łączowe. Łączyć też tarcze między sobą można zwykłymi śrubkami. Tarcze przytwierdzone są ze strony zewnętrznej tamy w ten sposób, że po zamuleniu danej przestrzeni tarcze nadzwyczaj łatwo zdejmują się ze szkieletu najpierw dolne, a potem wyższe. Po zamuleniu można również usunąć słupy szkieletu po uprzednim zdjęciu ściągaczy.

Zastrzeżenie patentowe.

Sposób budowy tamy stosowanej przy zamulaniu wyrobisk, znamienny tem, że do rozstawionych szeroko stempli, złączonych ściągaczami (3, 5) ze stemplami (2), pozostającymi wewnątrz wyrobiska zamulanego, przymocowuje się na zewnętrznej stronie poszycie tamy, składające się z oddzielnych tarcz, utrzymywanych zapomocą pałaków z zatyczkami.

Władysław Jankowski.

